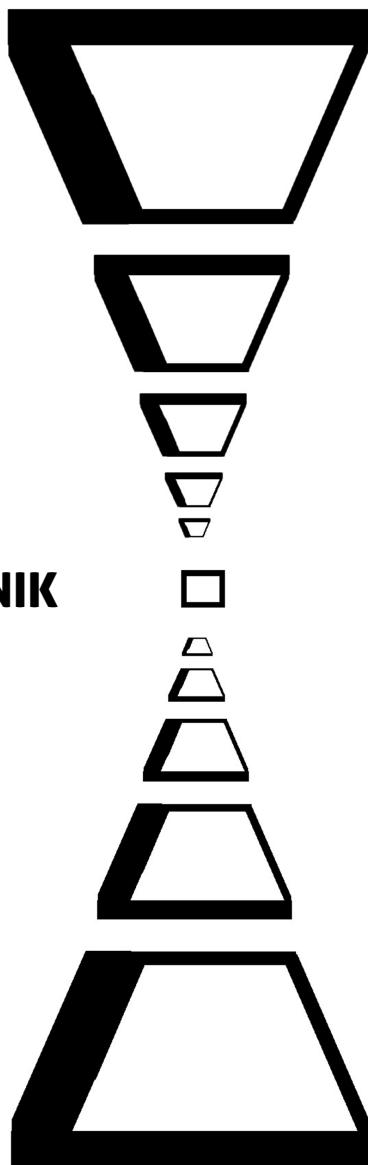

BORIS KVATERNIK

Ustajala zora

Zora se rađa, i
Dobroćudne čelave kornjače plivaju nebom,
Prvi auti kašlju iz crijeva ulice,
Čujem ih pod svojim balkonom
Dok ih bijesni mali ljudi
Tjeraju na krik gume i asfalta,
Prkosno i osvetoljubivo budeći starce
Koji imaju tu privilegiju da još spavaju

Ptice počinju naricati u zelenim krošnjama,
Plavim krošnjama, ljubičastim krošnjama,
U svim krošnjama,
I njihovi sitni zrnati glasovi više nisu poletni

Zidovima sobe iz koje virim u svijet
Počinje se razlijevati zlatni med

I negdje sam čuo da se med praktički ne može pokvariti,
No ovaj med na mojim zidovima
Nekako vonja na ustajalost, paučinu i prašinu pod krevetom

Dok dobroćudne kornjače plivaju nebom, pareći se s oblacima.

RIBLJI SNOVI

Mutni oblaci iznad grada
Od mučnine se napuhuju i šire nebom

Ispod, ravnicom vijuga blatna zmija Sava,
U njenoj utrobi spavaju nevidljive ribe
I praćakajući se u gnojnim
Kanalizacijskim ispustima,
Sanjaju
Svoje riblje snove,
O vremenu u kojem će se
Sve rijeke i mora još jednom prelititi,
Utopiti košnice ljudskih nebodera,
I isprati čovjekovu zlobu iz pora Zemlje,
A ribe će plivati kopnima
Među grobljima i ruševinama gradova,
I na svijetu više neće biti zvuka
Doli njihova radosnog podvodnog smijeha.

Poderani ocean

Ovo beskorisno, poderano tijelo
Suočeno s najskladnijom notom
Ove kompozicije unutar koje
Nastaje Zemlja

Ovaj ravni i samopišući
Notni papir oceanske pučine,
Sjedeći na njegovoj obali,
Smrt mi se ne čini tako strašnom,
Ne čini se ni mogućom opcijom

Rascjepkana simfonija
Koja nagrće kroz taj
Gigantski otškrinuti nebeski prozor
Ranila me na načine
Za koje nikad ne bih rekao
Da ih priželjkujem.

Te bijele i prozirne klavirske tipke
Dižu se i padaju
Uz prigušeni pljusak,
Ta neman koja spava
U svojim vlastitim prsima
Šapće o procesiji u podvodnim spiljama,
Pjevuši o stablu limuna
Niklom u ljudskom srcu

Jedva da se više usuđujem i pogledati u more

Jer, u meni buja i bijesni
Jedan posve drugačiji
Poderani ocean, ruglo svemu plavome.